

sana
anlatmadığım
her şey

“Mükemmel derecede dokunaklı.” —*Boston Glob*

“Akıllara kazınan bir çıkış romanı.” —*Bustle*

“İlk mücadeleleri kültürel kopukluk olan kız çocuklarına dair dokunaklı bir hikâye.” —*Vogue*

“Cinsiyet, ırk ve bir neslin karşılaşmamış arzularının diğer neslin omuzlarında –ve kafalarında– oluşturduğu yükün ince bir araştırması.”
—*San Francisco Chronicle*

“Celeste Ng, trajedinin her sicimini bir araya toplayarak sırları açığa çıkarıyor ve yakıcı cevaplar doğuruyor.” —*SARA VILKOMERSON*

“Ohio’daki küçük bir kasabadaki tek Çinli-Amerikan aile olmanın ne anlama geldiğini usta bir kalemlle vurgulayarak gözler önüne seriyor.” —*KEVIN NGUYEN*

“*Sana Anlatmadığım Her Şey*’in karakterleri ihanet ediyor, körü körüne seviyor, birbirlerini suçluyor ve affediyorlar, belki de en önemlisi birbirlerine ihtiyaç duyuyorlar.” —*JESMYN WARD*

“Daha ilk paragraftan, bu acılı ailenin hikâyesi bizim hikâyemiz oluyor.” —*RU FREEMAN*

“*Sana Anlatmadığım Her Şey*, hayatı her yönüyle ele alıyor ve tek bir kelime bile boşa harcanmış ya da gereksiz değil.” —*AMANDA NELSON*

bir

LYDIA ÖLDÜ. FAKAT BUNU HENÜZ BİLMİYORLAR.

3 Mayıs 1977 günü, sabah saat altı buçukta, insanların tek bildiği tehlikesiz gerçek: Lydia kahvaltıya geç kaldı. Annesi her zamanki gibi onun kahvaltılık gevrek kâsesinin yanına ucu açılmış bir kurşun kalem ile Lydia'nın fizik ödevini yerleştirmiş, altı problem küçük tiklerle işaretlenmiş. Lydia'nın babası işe giderken statik sesinden bunalmış hâlde radyoda Kuzeybatı Ohio'nun en iyi haber kaynağı WXKP'yi açıyor. Lydia'nın rüyasının son kısmının etkisinden hâlâ kurtulamamış olan erkek kardeşi merdivende esniyor. Lydia'nın kız kardeşiye mutfağın en uzak köşesindeki sandalyesinde gözlerini fal taşı gibi açmış, mısır gevreğinin üzerine eğilmiş, onları teker teker emerek Lydia'nın gelmesini bekliyor. En nihayetinde, "Lydia bugün gecikti," diyen de o zaten.

Üst katta Marilyn, kızının odasının kapısını açıyor ve hiç bozulmamış yatağı görüyor: Yorganın altında düzgünce sıkıştırılmış çarşaf, yastık hâlâ kabarık ve tümsekli. Her şey yerli yerinde görünüyor. Yerde hardal rengi fitilli kadifeler iç içe geçmiş ve gökkuşağı çizgili bir çorabın teki öylece duruyor. Duvarda bir dizi bilim fuarı madalyası ve bir Einstein kartpostalı var. Lyd-

ia'nun spor çantası dolabın zemininde büzüşmüş. Lydia'nın yeşil okul çantası masasının yanına yaslanmış. Lydia'nın Baby Soft şişesi şifoniyerin üzerinde, havada hâlâ tatlı, pudralı, bebeksi bir parfüm kokusu asılı. Fakat Lydia yok.

Marilyn gözlerini kapıyor. Belki de açtığına Lydia orada olur, her zamanki gibi yorganı başının üzerine çekmiştir, altından dağınık saçları görünüyordur. Yatak örtülerinin altında, Marilyn'in daha önce her nasılsa gözden kaçırdığı huysuz bir yükselti beliriverir. *Banyodaydım, anne. Su içmek için aşağı inmiştim. Hep burada yatıyordum.* Elbette, gözlerini tekrar açtığına hiçbir şey değişmiyor. Kapalı perdeler, boş bir televizyon ekranı gibi parlıyor.

Aşağıda, mutfağın eşiğinde duruyor, ellerini kapının iki yanına yaslıyor. Sessizliği her şeyi söylüyor. "Ben bir dışarıya bakayım," diyor en sonunda. "Belki de bir şey için..." Ön kapıya doğru ilerlerken sanki Lydia'nın ayak izleri yolluğun üzerine kazınmış gibi bakışlarını yerden kaldırmıyor.

Nath, Hannah'ya, "Dün gece odasındaydı. Radyosunun sesi ni duydum. On bir buçukta," diyor. Sonra iyi geceler dilemediğini hatırlayarak duruyor.

"İnsan on altı yaşında kaçırılabilir mi?" diye soruyor Hannah.

Nath kaşığıyla kâsesini karıştırıyor. Mısır gevrekleri eriyerek bulanık sütün içine batıyor.

Anneleri tekrar mutfağa dönüyor ve kısacık bir an için Nath rahatlayarak iç geçiriyor: İşte Lydia orada, sağ salım. Bazen oluyor bu – yüzleri o kadar benziyor ki birinden birini göz ucuyla görünce diğeriyle karıştırabiliyor insan: aynı muzip çene ve çıkık elmacikkemikleri, sol yanakta bir gamze, aynı dar omuzlu yapı. Yalnızca saç renkleri farklı, Lydia'nunki kapkarayken annelerinininki bal sarısı. Nath ve Hannah babalarına çekmişler – bir keresinde kadının biri markette ikisini durdurmuş ve "Çinli misiniz?" diye sormuştu da melezlik işine hiç bulaşmamak için evet dediklerinde kadın bilgece başını sallamıştı. "Anlamıştım," demişti. "Gözlerden." Sonra parmak ucuyla iki gözünü de kenarla-

rından çekiştirmişti. Fakat Lydia genetiğe meydan okuyarak her nasılsa annesinin mavi gözlerini almış ve Nath'le Hannah, onun annelerinin gözdesi olmasının bir sebebinin de bu olduğunu biliyorlar. Babalarının da tabii.

Sonra Lydia bir elini alnuna götürüyor ve yeniden annesine dönüşüyor.

“Araba hâlâ burada,” diyor ama Nath zaten öyle olacağını biliyordu. Lydia araba kullanmayı bilmiyor; henüz ön ehliyeti bile yok. Geçen hafta sınavdan kalarak hepsini şaşırtmıştı ve babaları ön ehliyeti olmadan onun sürücü koltuğuna oturmasına bile izin vermez. Nath kâsenin dibinde iyice bulamaca dönmüş gevreğini karıştırıyor. Ön koridordaki saatin tik takları duyuluyor ve sonra yedi otuzu çalıyor. Kimse kıpırdamıyor.

“Yine de okula gidecek miyiz?” diye soruyor Hannah.

Marilyn tereddüt ediyor. Sonra gidip çantasını alıyor ve etkileyici bir gösteriyle anahtarlığını çıkarıyor. “İkiniz de otobüsü kaçırdınız. Nath arabamı al ve yol üstünde Hannah’ı da bırak.” Sonra ekliyor: “Endişelenmeyin. Neler olduğunu anlayacağız.” İkisine de bakmıyor. Onlar da Marilyn’e bakmıyorlar.

Çocuklar gidince dolaptan bir bardak alıyor, ellerini sabit tutmaya çalışıyor. Uzun zaman önce, Lydia daha bebekken Marilyn bir kez onu oturma odasında, halının üzerinde oynarken bırakıp bir fincan çay almak için mutfığa gitmişti. Daha on bir aylıktı. Marilyn çaydanlığı ocaktan alıp döndüğünde Lydia’yı kapı eşiğinde dikilirken bulmuştu. İrkilmiş ve elini sıcak ocağa koymuştu. Avucunda kırmızı, spiral şeklinde bir iz oluşmuştu ve izi dudaklarına götürmüş, yaşaran gözleriyle kızına bakmıştı. Lydia orada öylece dikilirken tuhaf bir biçimde tetikteydi, sanki mutfığı ilk kez görüyormuş gibiydi. Marilyn onun ilk adımlarını kaçırdığını ya da kızının ne kadar da büyüdüğünü düşünmemişti. O an aklından geçen düşünce, *Bunu nasıl kaçırdım?* değil, *Başka ne saklıyorsun?* olmuştu. Nath gözlerinin önünde doğrulmuş, sendelemiş, devrilmiş ve tıpış tıpış yürümüştü ama Lydia’nın ayakta durmaya yeltendiğini bile hatırlamıyordu. Yine de

çıplak ayaklarının üzerinde oldukça sağlam duruyormuş gibiydi, tulumunun fırfırlı kolundan yalnızca ufacık parmaklarının ucu görünüyordu. Marilyn'ın sık sık arkası dönük olur, ya buzdolabını açar ya da çamaşırları hallederdi. Lydia haftalar önce, o bir saksının üzerine eğilmişken yürümeye başlamış ve Marilyn bunu fark etmemiş olabilirdi.

Lydia'yı kucaklayıp saçlarını okşamış ve ona ne kadar da zeki olduğunu, babasının eve geldiğinde nasıl da gururlanacağını söylemişti. Fakat kendini, avucunun içi gibi bildiği bir odada kilitli bir kapı bulmuş gibi hissediyordu: Hâlâ kucağa alınacak kadar küçük Lydia'nın sırları vardı. Marilyn onu besliyor, banyosunu yaptırıyor ve bacaklarını pijamasından içeri geçiriyor olabilirdi ama hayatının bazı kısımları perdelenmeye başlamıştı bile. Lydia'nın yanağını öpüp iyice kendine çekmiş, kızının küçük bedeniyle kendini ısıtmaya çalışmıştı.

Marilyn şimdi çayını yudumlayarak o şaşkınlığı hatırlıyor.

Lisenin telefon numarası buzdolabının yanındaki mantar panoya iştirilmiş, Marilyn kartı çekip numarayı çeviriyor ve hat çalarken kordonu parmağına doluyor.

Dördüncü çalışta, "Middlewood Lisesi," diyor sekreter. "Ben Dottie."

Marilyn, Dottie'yi hatırlıyor: Soluk kızıl saçlarını arı kovanına benzer bir topuz şeklinde toplayan, kanepenin minderi gibi yapılı bir kadın. "Günaydın," diye başlıyor, sonra duraksıyor. "Kızım bu sabah derse geldi mi?"

Dottie sabırsızlığını kibarca belli eden bir ses çıkarıyor. "Kiminle görüşüyorsun acaba?"

Marilyn'ın kendi adını hatırlaması biraz zaman alıyor. "Marilyn. Marilyn Lee. Kızım Lydia Lee. Onuncu sınıfta."

"Programına bir bakayım. Birinci ders..." Bir duraksama. "On birinci sınıf fizik dersi mi?"

"Evet, doğru. Bay Kelly'nin dersi."

"Sınıfa birini gönderip kontrol ettireyim." Sekreter ahizeyi masaya koyarken bir *tak* sesi çıkıyor.

Marilyn bardağını ve tezgâhın üzerinde oluşan su birikintisini inceliyor. Birkaç yıl önce küçük bir kız emekleyerek depoya girip boğulmuştu. Bu olaydan sonra polis teşkilatı her eve bir broşür göndermişti: *Eğer çocuğunuz kayıpsa hemen harekete geçin. Çamaşır makinelerini ve kıyafet dolaplarını, otomobilinizin bagajını, alet edevat odasını, emekleyerek saklanabileceği her yeri kontrol edin. Çocuğunuzu bulamazsanız hemen polisi arayın.*

“Bayan Lee?” diyor sekreter. “Kızınız ilk derse girmemiş. Mazeret bildirmek için mi aramıştınız?”

Marilyn cevap vermeden kapıyor. Telefon numarasını pano-daki yerine tekrar yerleştiriyor, nemli parmakları mürekkebe değince rakamlar kuvvetli bir rüzgâra maruz kalmış ya da su altına daldırılmış gibi bulanıklaşıyor.

Bütün odaları kontrol ediyor, bütün dolapları açıyor. Boş gara-gara göz atıyor: Betonun üzerinde bir yağ lekesi ve belli belirsiz, insanı çarpan bir benzin kokusundan başka bir şey yok. Ne aradığından emin değil: Suça işaret eden ayak izleri mi? Ekmek kırıntılarında bir iz mi? On iki yaşındayken, okulundaki üst sınıflardan bir kız kaybolmuş ve ölü bulunmuştu. Ginny Barron. Marilyn’in giptayla baktığı Oxford model ayakkabılar giyermişti. Babasına sigara almak için markete gitmişti ve iki gün sonra Charlottesville’e giden yolun kenarında cesedi bulunmuştu; boğulmuş ve çıplak.

Şimdi Marilyn’in zihni çalkalanmaya başlıyor. Sam’in Oğlu yazının daha ilk günleri –gerçi gazeteler ondan bu isimle bahsetmeye daha yeni başladı– ve Ohio’da bile manşetler bangır bangır son cinayeti anlatıyor. Polis birkaç ay içinde David Berkowitz’i yakalayacak ve ülke başka şeylere odaklanacak: Elvis’in ölümü, yeni Atari, köpekbalığının üzerinde süzülen Fonzie. Fakat şimdi, koyu renk saçlı New Yorklular sarı peruklar alırken dünya Marilyn’e korkutucu ve rasgele bir yer gibi görünüyor. O tür şeyler burada olmaz diye hatırlatıyor kendine. Kendini şehir olarak gören ama aslında yalnızca üç bin nüfuslu bir üniversite kasabası olan, bir saatlik araba yolculuğuyla ancak Toledo’ya ulaşabilece-

ğiniz ve cumartesi gecesi dışarı çıkmamanın buz pateni pistine ya da bowling salonuna yahut açık hava sinemasına gitmek anlamına geldiği, kasabanın merkezinde yer alan Middlewood Gölü'nün bile aslında yalnızca abartılan bir göletten ibaret olduğu Middlewood'da değil. (Göl konusunda yanılıyor: Karşıdan karşıya üç yüz beş metre ve oldukça derin.) Yine de ensesindeki tüyler ürpeyor, sanki omurgasında böcekler geziniyormuş gibi hissediyor.

Marilyn içeride duş perdesini tekrar çekiyor, halkalar çubuğa sürtünerek gıcırıyor ve gözlerini dikerek küvetin beyaz kıvrımına bakıyor. Mutfaktaki bütün dolapları arıyor. Kilere, gardıroba, fırına bakıyor. Sonra buzdolabını açıp içine bakıyor. Zeytin. Süt. Pembe köpükten bir tavuk paketi, bir göbek salatanın başı, yeşim rengi bir salkım üzüm. Fıstık ezmesi kavanozunun serin camına dokunduktan sonra başını iki yana sallayarak kapağı kapıyor. Sanki Lydia bir şekilde içeride olacakmış gibi.

Limonlu şifon keki andıran yumuşacık sabah güneşi evi doldurarak büfelerin içini, boş dolapları ve temiz, bomboş zemini aydınlatıyor. Marilyn ellerine bakıyor; onlar da boş ve güneş ışığında neredeyse kıpkırmızı görünüyorlar. Telefonu kaldırıp kocasının numarasını çeviriyor.

Ofisindeki James için o gün hâlâ sıradan bir salı, kalemini dişine vurup duruyor. Bir satırlık lekeli yazı hafifçe yukarı doğru kaymış: *Sırbistan, en güçlü Baltık uluslarından biriydi*. Kalemiyle *Baltık* kelimesinin üzerini çizip yerine *Balkan* yazıyor, sonra sayfayı çeviriyor. *Arşidük Fransa Ferdinand, Kara En üyelerinin düzenlediği bir suikasta kurban gitti*. *Franz*, diye düşünüyor. *Kara El*. Bu öğrenciler kitaplarının kapağını hiç kaldırmış mıydı? Kendini sınıfta hayal ediyor, elinde bir işaret çubuğu, arkasında bir Avrupa haritası asılı. Adı "Amerika ve Dünya Savaşları" olan giriş dersinde, öyle derin bir bilgi ya da müthiş bir kavrayış beklediği yok. Yalnızca gerçeklere dair temel bir anlayış ve *Çekoslovakya'yı* doğru yazabilen bir öğrenci.

Kâğıdı çevirip ön yüzüne notu yazıyor –yüz üzerinden altmış beş– ve yuvarlak içine alıyor. Her yıl yaz yaklaşırken öğrenciler huzursuzlanmaya ve söylenmeye başlar; kızgınlık kıvılcımları birden alev alır, sonra da sınıfın penceresiz duvarlarını sarar. Kâğıtları gittikçe daha isteksiz bir hâl alır, sanki öğrenciler bir düşünceyi o kadar uzun süre aklında tutamıyormuş gibi paragraflar, hatta bazen cümleler bile yarıda kesilir. Bu bir zaman kaybı mıydı, diye düşünüyor. Üzerinde çalıştığı bütün o ders notları, MacArthur ve Truman’ın tüm o renkli slaytları ve Guadalcanal haritaları. Yalnızca kıkırdayacakları komik isimlerden ibaret hepsi; tüm bu ders mezuniyetten önce üstünü çizecekleri zorunlu listenin bir diğer maddesi yalnızca. Buradan başka ne bekeleybilirdi ki? Kâğıdı diğerlerinin durduğu yığına koyup kalemi üzerine bırakıyor. Pencereden baktığında küçük, yeşil avluyu ve kot giymiş üç öğrencinin birbirine frizbi attığını görebiliyor.

Gençken, hocalığının ilk günlerinde, James’i sık sık öğrenci zannederlerdi. Yıllardır böyle bir şey olmuyor. Baharda kırk altı yaşında olacak; artık kadrolu, saçlarındaki siyahların arasına birkaç gümüşi tel katılmış. Yine de bazen başka biri sanabiliyorlar onu. Bir keresinde müdürün ofisindeki resepsiyon görevlisi onu Japonya’dan gelen bir diplomat sanmış ve Tokyo’dan uçuşunun nasıl geçtiğini sormuştu. İnsanlara Amerikan tarihi profesörü olduğunu söylediğinde yüzlerinde beliren şaşkınlıktan büyük keyif alır. İnsanlar gözlerini kıpıştırırken, sesinde savunmacı bir tınıyla, “Eh, ne de olsa *Amerikalıyım*,” der.

Biri kapıyı çalıyor: kollarında bir kâğıt yığınıyla asistanı Louisa.

“Profesör Lee. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama kapınız açıldı.” Makaleleri masasına koyduktan sonra duraksıyor. “Bunlar pek iyi değil.”

“Öyledir. Bendekiler de pek iyi değildi. Bütün A’lıklar senin kısmındadır diye umuyordum.”

Louisa gülüyor. James geçen dönemki yüksek lisans seminer dersinde onu ilk gördüğünde şaşırmıştı. Arkadan bakılın-

ca aynı kızına benziyordu: Saçları neredeyse birebir aynıydı, koyu ve parlak hâlde kürek kemiklerinin üzerine dökülüyordu ve dirseklerini bedenine yapıştırarak oturuşları da aynıydı. Fakat önüne döndüğünde yüzü tamamen kendine hastı; Lydia'nın yüzü genişken onunki dardı, gözleri kahverengi ve sabitti. "Profesör Lee?" demişti elini uzatarak. "Ben Louisa Chen." Middlewood Üniversitesi'ndeki on sekiz yılın ardından ilk kez Doğulu öğrencisi olduğunu düşünmüştü. Farkına bile varmadan gülümsemişti.

Derken bir hafta sonra ofisine gelmişti. "Aileniz mi?" demişti masadaki fotoğrafı kendine doğru çevirerek. Fotoğrafı incelerken kısa bir duraksama olmuştu. Herkes aynısını yapardı, fotoğrafı o yüzden orada tutuyordu. Kızın gözlerinin onun fotoğraftaki yüzünden karısının yüzüne, ardından çocuklarınınkine kayışını, sonra tekrar kendi yüzüne dönüşünü izledi. "Ah," dedi Louisa bir dakika sonra ve James, onun şaşkınlığını gizlemeye çalıştığını görebiliyordu. "Eşiniz... Çinli değil mi?"

Herkes aynısını söylerdi. Fakat Louisa'dan başka bir tepki beklemişti.

"Hayır," dedi ve ardından çerçeveye uzanıp doğrudan Louisa'ya bakacak şekilde masanın ön kısmında mükemmel bir kırk beş derecelik açı oluşturarak düzeltti. "Hayır, değil."

Yine de güz döneminin sonunda kızdan lisans dersinin sınav kâğıtlarını okuması için kendisine yardım etmesini istedi. Nisandaysa yaz dönemindeki dersine asistanlık yapmasını.

"Umarım yaz dönemi öğrencileri daha iyi olur," diyor Louisa şimdi. "Birkaç kişi Cape-Kahire Trenyolu'nun Avrupa'da olduğu konusunda ısrarcı. Üniversite öğrencilerine göre coğrafya bilgileri şaşırtıcı derecede sıkıntılı."

"Eh, burası da bir Harvard değil, o kesin," diyor James. İki ayrı kâğıt yığınınu tek bir tomar hâline getirip iskambil destesi gibi masaya vurarak düzeltiyor. "Bazen tüm bunlar zaman kaybı mı diye düşünmeden edemiyorum."

"Öğrenciler çabalamıyor diye kendinizi suçlayamazsınız.

Hem hepsi o kadar da kötü değil. Birkaç tane A var.” Louisa gözlerini kırıştırtarak ona bakarken bakışları birden ciddileşiyor. “Hayatınızı heba etmiş değilsiniz.”

James’in kastettiği yalnızca giriş dersiydi, yıldan yıla artık olayların basit kronolojik sırasını öğrenmeyi bile umursamayan bu öğrencilere ders vermektir. Daha yirmi üç yaşında, diye düşünüyor; heba edilsin ya da edilmesin, hayata dair hiçbir şey bilmiyor. Fakat bunu duymak güzel.

“Dur biraz,” diyor. “Saçında bir şey var.” Saçları serin ve sabah aldığı duştan sonra henüz tam olarak kurumadığından biraz nemli. Louisa kıpırdamadan dururken gözlerini James’in yüzüne sabitliyor. Kızın saçındaki şey, James’in ilk başta sandığı gibi bir çiçek yaprağı değil. Bir uğurböceği. James onu alırken ip gibi sarı bacaklarının üzerinde ilerliyor ve tırnağının ucunda baş aşığı asılı kalıyor.

Kapı eşliğinden bir ses, “O lanet şeyler yılın bu zamanı her yerden çıkıyorlar,” diyor ve James başını çevirip baktığında Stanley Hewitt’in içeri doğru eğildiğini görüyor. Stan’i pek sevmez – sanki karşısında duyma güçlüğü çeken biri varmış gibi sürekli yüksek sesle ve ağır ağır konuşup *George Washington, Buffalo Bill ve Spiro Agnew bir bara girmiş* diye başlayan aptalca fıkralar anlatan kırmızı suratlı, kaba saba bir herif.

“Bir şey mi istemiştin, Stan?” diye soruyor James. İşaretparmağıyla başparmağının Louisa’nın omzuna tabanca doğrulturcasına işaret ettiğinin fazlasıyla fark ederek geri çekiyor.

“Dekanın gönderdiği son bildiriyle ilgili bir şey soracaktım,” diyor Stanley, elinde teksir makinesinden çıkmış bir kâğıtla. “Bir şeyleri bölmek istememiştim.”

“Ben zaten çıkıyordum,” diyor Louisa. “İyi günler, Profesör Lee. Yarın görüşürüz. Size de iyi günler, Profesör Hewitt.” James, Stanley’nin yanından sıyrılarak koridora çıkan kızın kızardığını fark ediyor ve kendi yüzü de ısınıyor. Louisa gidince Stanley, James’in masasının köşesine oturuyor.

“Hoş kız,” diyor. “Bu yaz da asistanlığını yapacak, değil mi?”

“Evet.” James elini açıyor, parmağının ucuna ilerleyen uğurböceği parmak izinin yolundan sarmal daireler çizerek yürüyor. Yumruğunu Stanley’nin sırtışının ortasına indirmek, Stanley’nin hafif çarpık ön dişlerinin parmak boğumlarını kestiğini hissetmek istiyor. Onun yerine başparmağıyla uğurböceğini eziyor. Hayvanın kabuğu parmaklarının arasında patlamış mısır kabuğu gibi çatlıyor ve böcek sülfür rengi bir toza dönüşüyor. Stanley parmağını James’in kitaplarının sırtlarında gezdirmeye devam ediyor. James daha sonra bu ânın her şeyden bihaber sükûnetini, aklındaki en büyük sorunun Stan’in pis sırtışı olduğu son saniyeleri çok arayacak. Fakat şimdilik, telefon çaldığında araya girdiği için o kadar rahatlıyor ki ilk başta Marilyn’in sesindeki kaygıyı fark etmiyor.

“James?” diyor Marilyn. “Eve gelebilir misin?”

Polis onlara birçok gencin haber vermeden evden ayrıldıklarını anlatıyor. Çoğu zaman, diyorlar, kızlar ebeveynlerine öfkele-nir ve ebeveynler bunun farkında bile olmaz. Nath onların kız kardeşinin odasında dolaşmasını izliyor. Talk pudrası ve tüylü toz alıcılar, etrafı koklayan köpekler, büyüteçler falan bekliyor. Fakat polis memurları yalnızca *bakıyorlar*: kardeşinin masasının üzerine raptiyeyle tutturulmuş posterlere, yerdeki ayakkabılara, yarı açık duran okul çantasına. Sonra genç olan, sanki bir bebeğin başını tutarmış gibi avucunu Lydia’nın parfüm şişesinin yuvarlak, pembe kapağına götürüyor.

Kayıp kız vakalarının çoğu, diyor daha yaşça büyük olan polis memuru onlara, yirmi dört saat içinde kendi kendine çözülür. Kızlar kendiliğinden eve dönerler.

“Bu da ne demek?” diyor Nath. “Çoğu? Ne demek bu?”

Polis, çift odaklı gözlüğünün üzerinden ona bakıyor. “Vakaların büyük bir kısmında,” diyor.

“Yüzde seksen mi?” diyor Nath. “Doksan? Doksan beş?”

“Nathan,” diyor James. “Bu kadarı yeter. Bırak da Memur Fiske işini yapsın.”

Genç memur defterine notlar alıyor: Lydia Elizabeth Lee, on altı yaşında, en son 2 Mayıs Pazartesi günü görülmüş, çiçekli ve boyundan bağlamalı elbise, ebeveynleri James ve Marilyn Lee. Memur Fiske o sırada James’i inceliyor, zihninde bir anı belirliyor.

“Bir ara eşiniz de kaybolmuştu, değil mi?” diyor. “O davayı hatırlıyorum. Altmış altı yılındaydı, değil mi?”

James’in boynuna, sanki kulaklarının arkasından ter damlıyormuş gibi bir ısı yayılıyor. Marilyn’in o sırada alt katta, telefonun başında beklemesinden şimdi memnun. “O bir yanlış anlaşılımdı,” diyor gergince. “Karımla aramızdaki bir iletişim-sizlikten kaynaklandı. Aile meselesi.”

“Anlıyorum.” Yaşlı polis memuru kendi defterini çıkarıp bir not alıyor ve James, parmak eklemlerini Lydia’nın masasının köşesine vuruyor.

“Başka bir şey?”

Mutfakta polisler yüzünün net görüldüğü bir fotoğraf bulabilmek için aile albümlerini karıştırıyor. “Bu,” diyor Hannah parmağıyla işaret ederek. Geçen Noel’de çekilen bir fotoğraf. Lydia surat asıyordu ve Nath onu neşelendirmeye, kamerayla şantaj yaparak onu gülümsetmeye çalışıyordu. İşe yaramamıştı. Ağacın yanına, sırtını duvara yaslayarak oturduğu fotoğrafta tek başına. Yüzünde bir meydan okuma var. Biraz olsun profiline göstermeden dimdik ileri bakan bakışlarındaki dümdüz ifade sanki sayfayı delip geçerek, *Ne bakıyorsun?* diyor. Nath fotoğrafta onun mavi irislerini gözbebeklerinin siyahından ayıramıyor, gözleri parlak kâğıdın üzerindeki kara delikler gibi. Fotoğrafları almaya gittiğinde o ânı, kız kardeşinin yüzündeki o sert bakışı yakaladığı için pişman olmuştu. Fakat şimdi Hannah’nın elindeki fotoğrafa bakarken gördüğünün ona benzediğini kabul ediyor – en azından onu son gördüğü zamanki hâline.

“O olmaz,” diyor James. “Lydia öyle bakarken olmaz. İnsanlar hep öyle göründüğünü düşünecek. Daha güzel bir tane seç.” Birkaç sayfa çeviriyor ve son fotoğrafı çıkarıyor. “Bu daha iyi.”

On altıncı yaş gününde, yani önceki hafta, Lydia bir masada rujlu tebessümüyle oturuyor. Yüzü kameraya dönük olsa da gözleri kadrajın dışında kalan bir şeye bakıyor. Bu kadar komik olan ne? diye merak ediyor Nath. Kendisi mi yoksa babası mı bir şey söylemişti ya da Lydia hiçbirinin bilmediği başka bir şey mi gülüyordu, hatırlayamıyor. Dergi reklamlarındaki modellere benziyor; koyu ve keskin hatlı dudakları, zarif elinde dengelenmiş ve mükemmel görünen pasta tabağı, inanılmaz güzel zaman geçiriyor gibi duran kendisi.

James doğum günü fotoğrafını masanın üzerinden polislere doğru itiyor, genç olan fotoğrafı karton bir dosyaya koyup kalıyor.

“Bu gayet iyi,” diyor. “Yarına kadar ortaya çıkmazsa diye bir el ilanı hazırlarız. Endişelenmeyin. Eminim ortaya çıkacaktır.” Fotoğraf albümünün açık sayfasına bir parça tükürüğü sıçırıyor ve Hannah onu parmağıyla siliyor.

“O öylece çekip gitmez,” diyor Marilyn. “Ya delinin tekiyse? Kızları kaçırın bir psikopat?” Elleri hâlâ masanın üzerinde duran o sabahın gazetesine uzanıyor.

“Endişelenmemeye çalışın, hanımefendi,” diyor Memur Fiske. “Bu tür şeyler nadiren gerçekleşir. Vakaların büyük çoğunluğunda...” Nath’e bakıyor, ardından boğazını temizliyor. “Kızlar neredeyse hep eve döner.”

Polisler gidince Marilyn ve James ellerinde bir parça kâğıtla oturuyorlar. Polis Lydia’nın arkadaşlarını, nereye gittiğini bilebilecek herkesi aramalarını önermişti. Birlikte bir liste oluşturuyorlar: Pam Saunders. Jenn Pittman. Shelly Brierley. Nath onları düzeltmiyor ama bu kızlar hiçbir zaman Lydia’nın arkadaşları olmadı. Lydia anaokulundan beri onlarla aynı okulda ve ara sıra kıkır kıkır gülerken çığlık çığlığa ararlar ve Lydia da hattan, “Açtım!” diye seslenirdi. Bazı akşamlar ise telefon kucağında saat-

lerce sahanlığın penceresinin önünde oturur, ahizeyi kulağıyla omuzları arasına sıkıştırırdı. Anne babaları yaklaştığında sesini bir sır verircesine alçaltarak onlar gidene dek kordonu serçe parmağına dolardı. Nath, ebeveynlerinin onları listeye kendilerinden böylesine emin bir şekilde yazmalarının sebebinin bu olduğunu biliyor.

Fakat Nath, Lydia'yı okulda görmüştü; kafeteryada diğerleri sohbet ederken nasıl sessizce oturduğunu, diğerleri onun ödevini kopyalamayı bitirir bitirmez sessizce defterini toplayıp çantasına koyuşunu. Okuldan sonra otobüse yalnız başına yürür ve onun hemen yanındaki koltuğa sessizce otururdu. Bir keresinde Lydia telefonu açtıktan sonra hatta kalmıştı ve duyduğu şey dedikodular değil, kardeşinin ödevleri görev bilinciyle mırıldanan sesi olmuştu –*Othello'dan 1. perdeyi oku, 5. bölümdeki tek sayılı problemleri çöz*– ve telefonun kapanma sesinden sonra da sessizce beklemişti. Ertesi gün, Lydia kulağında telefonla pencerenin kenarında otururken Nath mutfaktaki paralel hattı açmış ve yalnızca çevirme sesinin alçak vızıltısını duymuştu. Lydia'nın hiçbir zaman gerçekten arkadaşı olmamıştı ama anne babaları bunu biliyor. Babaları ne zaman, "Lydia, Pam nasıl?" diye sorsa, Lydia, "Ah, harika, geçenlerde ponpon kızlara katıldı," der ve Nath de onu bozmaz. Yüzünün durağanlığına, kendini ele verecek tek bir kaş hareketi bile olmadan yalan söyleyebilisine hep hayret eder.

Fakat bunu ebeveynlerine şimdi söyleyemez. Annesinin eski bir faturanın arka yüzüne isimleri karalayışını izliyor ve dönüp Hannah'yla ikisine, "Sizin aklınıza gelen biri var mı?" diye sorduğunda aklından Jack geçse de hayır diyor.

Lydia bahar ayları boyunca Jack'le takıldı – ya da tam tersi. Neredeyse her öğleden sonra Jack'in vosvosuyla turlar, eve yemekten hemen önce gelirdi ve onca zamandır okuldaymış gibi davranırdı. Bu arkadaşlık çok ani gelişmişti – Nath bunun dışında bir kelime kullanmayı reddediyordu. Jack ve annesi, birinci sınıfa başladığından beri köşelerinde yaşıyordu ve Nath bir keresinde

arkadaş olabileceklerini düşünmüştü. Öyle olmamıştı. Jack, diğer çocukların önünde onu aşağılamıştı, Nath'in annesi gittiğinde ve Nath onun bir daha hiç dönmeyebileceğini düşünürken ona gülmüştü. Sanki, diye düşünüyor Nath şimdi, sanki Jack'in babası ortada yokken konuşmaya hakkı varmış gibi. Wolfflar ilk taşındığında tüm komşular bu konuda fısıldaşıyordu; Janet Wolff'un boşanmış olduğundan, o hastanede geç saatlere kadar çalışırken Jack'in taşkınlık yaptığından. O yaz Nath'in anne babası hakkında da fısıldaşmışlardı – ama Nath'in annesi dönmüştü. Jack'in annesiye hâlâ duldu. Ve Jack de hâlâ taşkındı.

Peki ya şimdi? Daha geçen hafta bir işini halletmiş eve dönerken Jack'i köpeğini gezdirirken görmüştü. Göl tarafından gelmişti, küçük çıkmaz sokaklarına dönmek üzereydi ki sıırık gibi görünen Jack, köpeği hemen önünde zıplarken kıyının hemen yanındaki yolda, bir ağaca doğru ilerlerken görmüştü. Üzerinde eski, rengi solmuş bir tişört vardı ve kum rengi bukleleri taranmadığından kabarmıştı. Nath yanından geçerken Jack başını kaldırıp bakmış, dudaklarının kenarındaki sigarasıyla sadece başını hafifçe sallayarak selam vermişti. Nath, bu hareketin bir selamdan ziyade bir tanıma olduğunu düşünmüştü. Jack'in yanındaki köpek onun gözlerinin içine bakmış, rahat bir tavırla bacağına kaldırmıştı. Ve Lydia bütün baharı onunla geçirmişti.

Eğer şimdi bir şey söylerse, *Bunları neden bilmiyoruz biz?* diyecekler diye düşünüyor Nath. "Lydia bir arkadaşıyla çalışıyor," ya da "Lydia matematik etüdüne kaldı," dediği bütün o öğleden sonraları aslında *Jack'le birlikte* ya da *Jack'in arabasıyla geziyor* ya da *O çocukla birlikte kim bilir nerede* demek istediğini açıklamak zorunda kalacak. Dahası da var: Jack'in adını zikretmek, kabul etmek istemediği bir şeyi de itiraf etmesi anlamına gelecek. Jack'in Lydia'nın hayatının bir parçası olduğunu, aylardır onun hayatının bir parçası olduğunu.

Marilyn masanın karşısında rehberden telefon numaralarını araştırıyor ve yüksek sesle okuyor; James dikkatle ve ağır ağır, tek parmağıyla tuşları döndürerek aramaları yapıyor. Her ara-

mada sesi daha da bulanıyor. *Yok mu? Sana herhangi bir şeyden, herhangi bir plandan bahsetmedi mi? Ya. Anladım. Peki. Yine de teşekkürler.* Nath mutfak masasının yüzeyindeki damarları, önünde açık duran albümü inceliyor. Eksik fotoğraf, sayfada bir boşluğa neden olmuş; şeffaf ve plastik bir pencere, kapağın beyaz astarındaki boşluğu gösteriyor. Anneleri elini rehberdeki bir sütun boyunca gezdirirken parmak ucunda gri bir leke oluşuyor. Masa örtüsünün altında, Hannah bacaklarını uzatarak bir parmağını Nath'inkine değdiriyor. Teselli parmağı. Fakat Nath başını kaldırmıyor. Onun yerine albümü kapatıyor, masanın karşı tarafındaki annesi de listedeki bir ismin daha üstünü çiziyor.

Son numarayı da aradıktan sonra James telefonu kapatıyor. Kâğıdı Marilyn'in elinden alıp K'yi iki düzgün V'ye bölecek şekilde *Karen Adler'*ın üzerini çiziyor. Çizginin altından ismi hâlâ görebiliyor. Karen Adler. Marilyn, hafta sonları ödevlerinin tamamını bitirmediği sürece Lydia'yı dışarı göndermezdi – bu da genellikle pazar öğleden sonrasını bulurdu. O pazar günleri bazen Lydia arkadaşlarıyla alışveriş merkezinde buluşurdu, ikna cümlesi de şuydu: “Birkaç arkadaş sinemaya gideceğiz. *Annie Hall.* Karen o filmi görmek için *can atıyor.*” Babası cüzdanından bir onluk çıkarıp masanın üzerinden ona doğru itirdi: *Tamam, git de biraz eğlen,* anlamında. Şimdiyse kızının elinde bilet koçanıyla hiç görmediğini, ne zaman onu almaya gitse Lydia'nın kaldırımında tek başına beklediğini fark ediyor. Kaç akşam merdivenlerin dibinde durup Lydia'nın yukarıdaki sahanlıkta yaptığı sohbeta kulak kabartarak gülümsemişti: “Ah, evet, *biliyorum?* Ee, o ne dedi peki?” Fakat artık Karen'ı, Pam'i ya da Jenn'i yıllardır aramadığını biliyor. Derslerden sonra çalışmak için okulda kaldığını sandıkları o uzun öğleden sonraları düşünüyor. Kim bilir nerede, neler yaptığı uzun zaman boşlukları. James bir ân sonra Karen Adler'ın ismini siyah mürekkeple tamamen sildiğini fark ediyor.

Telefonu tekrar kaldırıp çeviriyor. “Memur Fiske, lütfen. Evet, ben James Lee. Lydia'nın tüm...” Tereddüt ediyor. “Okul-

dan tanıdığı herkesi aradık. Hayır, hiçbir şey yok. Tamam, teşekkürler. Evet, öyle yapacağız.”

“Onu aramak için bir memur gönderiyorlar,” diyor ahizeyi yerine koyarken. “Ararsa diye telefonu meşgul etmememizi söylediler.”

Yemek saati gelip geçiyor ama hiçbiri yemek yemeyi aklına bile getirmiyor. Çatalı kaldırıp ağza götürme eylemi tatlı ve dekoratif bir hareketmiş, insanların sadece filmlerde yaptığı bir şeymiş gibi geliyor. Amaçsız bir seremoni gibi. Telefon çalmıyor. James gece yarısı olduğunda çocukları yatağa gönderiyor ve itiraz etmemelerine rağmen onlar odalarına çekilene dek merdivenin başında bekliyor. “Lydia’nın sabah olmadan arayacağını yirmi papeline bahse girerim,” diyor gereğinden büyük bir neşeye. Kimse gülmüyor. Telefon hâlâ çalmıyor.

Nath üst katta odasının kapısını kapayıp tereddüt ediyor. Yapmak istediği şey gidip Jack’i bulmak – o muhakkak Lydia’nın nerede olduğunu biliyordur. Fakat annesiyle babası hâlâ uyanıkken evden çıkması mümkün değil. Annesi zaten diken üstünde, buzdolabının motoru ne zaman çalışsa ya da sussa irkiliyor. Zaten Nath, pencereden baktığında Wolffların evinde ışık yanmadığını görebiliyor. Jack’in çelik grisi vosvosun durduğu araç yolu boş. Jack’in annesi her zamanki gibi ön kapının ışığını açık bırakmayı unutmuş.

Düşünmeye çalışıyor: Dün gece Lydia’da bir tuhaflik var mıydı? Dört gündür evden uzaktaydı, hayatında ilk kez tek başına yola çıkmış, Harvard’ı –Harvard!– yani sonbaharda gideceği yeri ziyaret etmişti. Okuma döneminden önceki o son ders günlerinde –“Sınavlardan önce tıka basa yiyip partilemek için iki hafta,” diye açıklamıştı ona evsahipliği yapan öğrenci Andy– kampüs oldukça hareketliydi, neredeyse bir festival havasındaydı. Tüm hafta sonu gördüklerini algılamaya çalışarak huşu içinde gezmişti: devasa kütüphanenin yivli sütunları, yemyeşil çimenlerin üzerindeki kırmızı tuğla binalar, bütün amfilere sinmiş o tatlı tebeşir kokusu. Herkesin yürüyüşünde gördüğü o maksatlı adımlar, sanki

mükemmelliğe yazgılı olduklarını bilirmiş gibi. Cuma gecesini Andy'nin odasında, yere atılmış bir uyku tulumunda geçirmişti ve Andy'nin oda arkadaşı Wes kız arkadaşıyla birlikte gelince uyanmıştı. Işık yandığında Nath olduğu yerde donup kalmış ve uzun boylu, sakallı bir oğlanla onun elini tutan bir kız kör edici bir pusun arasından içeri girerken gözlerini kırıştırarak onlara bakmıştı. Kızın uzun, kızıl saçları dalgalar hâlinde dökülüyordu. "Pardon," demişti Wes ve ışığı söndürmüştü, Nath de ikisinin ortak alandan kızın yatak odasına doğru giden dikkatli adımlarını dinlemişti. Gözlerini açık tutarak karanlığa yeniden alışmaya çalışırken, *Demek üniversite böyle bir şey*, diye düşünmüştü.

Şimdi o son geceyi, yemekten hemen önce eve gelişini düşünüyor. Lydia odasına kapanmıştı ve masaya oturduklarında Nath ona son birkaç günün nasıl geçtiğini sordu. Lydia omuz silkti, gözlerini tabağından ayırmadı bile ve Nath de bunun, *Yeni bir şey yok*, demek olduğunu farz etti. Şimdi kardeşinin ona hoş geldin deyip demediğini bile hatırlayamıyor.

Hannah çatı katındaki odasında yatağının kenarından uzanmış, karyolanın altından kitabını almaya çalışıyor. Aslında o Lydia'nın kitabı: *Ses ve Öfke*. İleri İngilizce. Beşinci sınıflara uygun değil. Kitabı birkaç hafta önce Lydia'nın odasından aşırđı, Lydia fark etmedi bile. Son iki haftadır yavaşça ilerliyor, her gece biraz okuyarak sözcükleri yanağının iç kısmına sıkıştırılmış bir vişneli şeker gibi emiyor. Her nedense bu gece kitap biraz daha farklı görünüyor ona. Ancak bir gün önce kaldığı yere dönünce nedenini anlıyor. Kitap boyunca Lydia yer yer sözcüklerin altını çizmiş, ara sıra da kenarlarına derslerden notlar karalamış. *Düzenle karşı kaos. Güneyli aristokratik değerlerin yozlaşması*. O sayfadan sonrasınaysa dokunulmamış. Hannah kitabın geri kalanını karıştırıyor: ne bir not, ne karalama ne de siyahların arasında bir mavi mürekkep. Lydia'nın okumayı bıraktığı yere geldiğini anlıyor ve canı daha fazlasını okumak istemiyor.

Bir gece önce uyanık yatarken ayın gökyüzünde ağır bir balon gibi hareket edişini izlemişti. Hareket ettiğini göremiyordu

ama başını çevirip sonra tekrar pencereye döndüğünde yer değiştirdiğini fark edebiliyordu. Biraz sonra, diye düşündü, arka bahçedeki büyük ladinin gölgesini delip geçecek. Bu çok uzun sürdü. Uykuya dalmak üzereyken yumuşak bir *tak* sesi duydu ve bir an için ayın gerçekten de ağaca çarptığını düşündü. Fakat dışarı baktığında ay çoktan ortadan kaybolmuş, neredeyse tamamen bir bulutun ardına saklanmıştı. Fosforlu saati sabahın ikisini gösteriyordu.

Sessizce, ayak parmaklarını bile kıpırdatmadan uzanıp dinledi. Dış kapı kapanmış gibi bir sestti. Kapı zorlanıyordu: Kilide oturması için kalçanızla vurmanız gerekiyordu. *Hırsızlar!* diye düşündü. Pencereden yalnız bir karaltının ön bahçeyi geçtiğini gördü. Hırsız değildi, karanlık geceye karışan, uzaklaşan ince bir siluetti. Lydia mı? İçinde ablasının yer almadığı bir yaşam hızla zihninden geçti. Masada pencereye, bahçedeki leylaklara bakan güzel sandalyeyi alabilir, herkesinkiyle birlikte alt katta yer alan büyük yatak odası onun olabilirdi. Yemek saatlerinde patatesi ilk önce ona verirlerdi. Babasının şakaları, abisinin sırları, annesinin en güzel gülüşleri hep ona kalırdı. Derken karaltı caddeye ulaştı ve gözden kayboldu, Hannah da gerçekten bir karaltı görüp görmediğinden bile emin olamadı.

Şimdi, kendi odasında, önündeki karmaşık metne bakıyor. O karaltı Lydia'ydı, artık bundan emin. Söylemeli mi? Annesi Lydia'nın, gözbebeğinin öylece çekip gitmesine izin verdiği için Hannah'ya kızar. Peki ya Nath? Bütün akşam Nath'in kaşlarının nasıl da çatık olduğunu, dudaklarını farkında olmadan çatlatıp karnatacak kadar sert ısırsını düşünüyor. O da kızar. *Neden peşinden koşup onu yakalamadın?* der. Fakat nereye gittiğini bilmiyordum ki, diye fısıldıyor Hannah karanlığa doğru. Gerçekten bir yere gittiğini bilmiyordum.

Çarşamba sabahı James, polisi tekrar arıyor. Herhangi bir gelişme var mıydı? Tüm olasılıkları gözden geçiriyorlardı. Memurla-

rın onlara söyleyecek bir şey, herhangi bir şey var mıydı? Polis, Lydia'nın hâlâ kendiliğinden dönmesini bekliyordu. İşin ardını bırakmayacak ve tabii ki aileyi bilgilendireceklerdi.

James hepsini dinliyor ve Memur Fiske'in onu göremediğini bilmesine rağmen başını sallıyor. Telefonu kapayıp masaya oturduğunda ne Marilyn'e ne Nath'e ne de Hannah'ya bakıyor. Hiçbir açıklama yapmasına gerek yok: Haber olmadığı yüzünden anlaşılıyor.

Beklemekten başka bir şey yapmak doğru hissettirmiyor. Çocuklar okula gitmeyip evde kalıyor. Televizyon, dergiler, radyo: Korkularının karşısında hepsi anlamsız kalıyor. Dışarısı güneşli, keskin ve serin bir hava var ama hiçbiri verandaya ya da bahçeye çıkmayı önermiyor. Ev işi yapmak bile yanılmış gibi geliyor: Bir kanıtı elektrikli süpürgeyle çekebilir, yerdeki bir kitabı kaldırıp rafa koyarak bir ipucunu yok edebilirler. O yüzden bütün aile bekliyor. Masanın etrafında toplanıp birbirleriyle göz göze gelmekten korkarak, devasa bir parmak iziymiş ya da aradıkları şeyin yerini gösteren bir haritaymış gibi masanın ahşap yüzeyine bakıyorlar.

Oradan geçen birinin rüzgârsız bir günde gölde süzülen kayığı fark etmesi çarşamba günü öğleden sonrayı buluyor. Yıllar önce, su kulesi henüz inşa edilmemişken o göl Middlewood'un su deposuydu. Şimdiyse kenarlarındaki yeşilliklerle yazları bir yüzme çukuru; çocuklar ahşap iskeleden dalıyor ve doğum günü partileri ile piknikler için bir park çalışanı orada tutulan kayığın iplerini çözüyor. Kimse bu durumu pek önemsemiyor: kaymış bir demir, zararsız bir şaka. Kimsenin önceliği değil. Bir memura kontrol etmesi bildiriliyor; parklar idaresine de not bırakılıyor. Çarşambanın ilerleyen saatlerinde, neredeyse gece yarısı olmuşken, gündüz vardiyasından kalan işlerin üzerinden geçen bir komiser yardımcısı bağlantıyı kuruyor ve Leeleri arayarak Lydia'nın göldeki kayıkla oynayıp oynamadığını soruyor.

"Tabii ki hayır," diyor James. Lydia, Y'deki yüzme derslerine gitmeyi reddetmişti, *reddetmişti*. Kendisi gençken bir yüzücüydü;

Nath'e yüzmeyi üç yaşında öğretmişti. Lydia için geç kalmıştı ve beş yaşına geldiğinde onu ilk kez havuza götürerek sığ tarafa girmişti, su ancak beline geliyordu ve beklemişti. Lydia suya yanaşmamıştı bile. Mayosuyla havuzun kenarına uzanıp ağlamış, James de şortunun üst kısmı kupkuruyken alt kısmından sular damlayarak sonunda havuzdan çıkmış ve Lydia'ya onu suya atlamaya zorlamayacağına dair söz vermişti. Şimdi bile, göl bu kadar yakınında olmasına rağmen Lydia yazları ancak bileğine kadar suya girerdi, o da ayağındaki kumları temizlemek için.

"Tabii ki hayır," diyor James tekrar. "Lydia yüzme bilmez." Bu sözleri telefona söyleyene dek polisin neden bunu sorduğunu anlayamıyor. O konuşurken bütün aile, sanki polisin ne bulacağını kesinkes biliyormuşçasına buz kesiyor.

Polisin gölde arama yapıp onu bulması ancak perşembe sabahının ilk saatlerinde, şafağın sökmesinden hemen sonra gerçekleşiyor.